

ZSOLTÁROK KÖNYVE

81-90.

A zsidó vallási naptár április 1-vel kezdődik. Az e szerinti hetedik hónap első napján, amely körülbelül a mi október elsejénknél felel meg, tartják a Trombiták Ünnepét. A trombiták megszólalásával kezdetét veszi az év legszentebb hónapja.

Ezután következik a Yom Kipur, az engesztelés napja, majd a Szent sátor ünnepe.

A 81.-ik zsoltárt olvasták fel a Trombiták ünnepén, és ezért a zsoltár kezdete tulajdonképpen bejelenti, hogy elérkezett ez a nap:

Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt, ujjongjatok Jákób Istene előtt!

Kezdjétek zsoltárba, szólaltassátok meg a dobot, a szép hangú citerát és lantot!

Fújjátok meg a kürtöt újholdkor, holdtöltekor is, ünnepünk napján!

Mert Izráelnek szóló rendelkezés ez, Jákób Istenének törvénye.

Intelmül adta Józsefnek, amikor Egyiptom ellen vonult. Ismeretlen beszédet hallottam:

Levettem válláról a terhet, keze megszabadult a kosárhordástól.

Hozzám kiáltottál a nyomorúságban, és megmentettelek. Válaszoltam neked a felhőből mennydörgésben: próbára tettelek Meribá vizeinél. (Szela.)

Isten feleleveníti számukra a pusztában történeteket, ahol hozzá kiáltottak szomjúságukban, és Ő pedig válaszolt nekik, és próbára tette őket a Meriba vizénél, amely a küzdelem vizét jelenti, mert az emberek Istennel és Mózzsal küzdöttek.

Most pedig Isten kiáltását hallhatjuk:

Hallgass meg, népem, hadd intselek! Bárcsak hallgatnál rám, Izráel!

Ne legyen más istened, idegen istent ne imádj!

Isten a törvény első parancsolatában kijelentette, hogy „Ne legyenek idegen isteneid énelöttem”. Azt gondolhatjuk, hogy ez egy sorrendet takar, az Isten először, és utána a többi kis isteneim következhetnek. De a „ne legyenek idegen isteneid énelöttem” azt jelenti, hogy ne legyen semmiféle istened az én jelenlétemben, másszóval a szívünk teljes mértékben az Úr kell legyen, és csak Őt imádjuk, senki mást és semmi mást.

Szomorú és tragikus, hogy az emberek nem hallgattak Istenre, és a történelmük során folyamatosan idegen isteneket imádtak. Attól a pillanattól kezdve, hogy bevonultak az Igéret földjére, elkezdték imádni a kánaániak isteneit: Baált, Moleket, Mammont, Astárt, és a többieket.

Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm!

Isten kijelenti a népének azokat a dolgokat, amelyeket szeretne megtenni számukra. Biztos vagyok benne, hogy gyakran mi magunk korlátozzuk azt, amit Isten szeretne az életünkben végezni.

Júdás levelében olvashatjuk, hogy „Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében”, amely azt jelenti, hogy tartsátok meg magatokat ott, ahol Isten meg tudja mutatni, hogy mit tartogat számotokra.

Nem arról van szó, hogy tartásatok meg magatokat olyan édesnek és kedvesnek, hogy Istennek ne legyen más választása vlünk szemben, csak a szeretet. Isten akkor is szeret ha jó vagy és akkor is, ha rossz vagy. Az Ő irántad való szeretetét nem te okozod. Ő azért szeret téged, mert Ő maga a szeretet. A valóság az, hogy nem tehetek semmit azért, hogy Ő jobban vagy kevésbé jobban szeressen engem. Isten szeret.

De eltávolodhatok Isten szeretetétől, és olyan helyzetbe hozhatom magam, ahol Isten nem tudja kimutatni az irántam való szeretetét. Erről beszél Júdás, és Isten a zsoltárban pedig arról szól, hogy Ő mit szeretett volna tenni az emberekért.

Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! Nyisd ki teljesen az életed, és megtöltöm azt!

*De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem.
Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon*

A Róma 1-ben olvashatjuk szintén, hogy *ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyai által*. Minden esetben tragédiához vezet, amikor az Isten azt mondja az emberről, hogy kiszolgáltatta, feladta őt. Isten azt mondta Jeremiásnak, hogy „többé ne imádkozz az ő jólétükért, mert nem fogom meghallgatni.” Azt mondta, hogy Efraim összenőtt a bálványaival, hagyd békén őt. És olvashatjuk, hogy Isten Lelke nem fog mindig az emberben lakozni.

Valamit nagyon akarsz és azt hiszed, hogy ez majd mindenre megoldás lesz, és mindent megteszel, hogy elérjed célodat, és van úgy, hogy Isten egyszerűen kiszolgáltat annak a dolognak, és azt mondja, hogy ha annyira akarod, hát itt van: edd meg, amit főztel, de bele fogsz betegedni.

Gyakran olyan dolgokra vágyunk, amelyek nem előnyösek számunkra, és Isten tudja ezt. De amikor kiszolgáltat minket ennek a dolognak, akkor a legkeserűbb dolgok következhetnek az életünkben.

*Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát.
Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel!*

Isten síratja a népét.

*Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem.
Az ÚR gyűlöli hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana.
A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól.*

Mivel azonban nem hallgattak Istenre, ahelyett, hogy Isten szeretetének legjavából részesülhettek volna, fogságba kerültek és elpusztították őket ellenségeik.

A Jeruzsálem körüli ásatások során egészen a jebusziak uralkodásának idejéig is eljutottak a feltárásokkal, és felfedeztek több olyan házat is, amelyeket Nebukonozor csapatai rombadöntöttek, amikor Zedékiás király lázadását követően megtámadták Izraelt.

A romok között megszámlálhatatlan kis faragott istenszobrot találtak, bálványokkal volt tele minden ház. Pontosan ez az, ami ellen az Irások kiáltanak, és ami ellen Isten pont ebben a zsoltárban is szót emel. Ne imádjanak más isteneket. Bárcsak hallgattak volna rám, mondja Isten, és síratta a népet, mert fogságba került, és iszonyú nehézségeket kellett kiálljon csak azért, mert nem akart az Úr szerint élni.

Biztos vagyok benne, hogy Isten sír amikor ránk tekint, és látja, hogy mennyire a saját akaratunk által kimunkált ösvényeinket követjük, mert azt is látja, hogy az hová fog vezetni. Nem hallgatunk rá, és csöknyösen azt kiáltjuk, hogy „de én akarom ezt”, és amikor a saját szívünk vágyát követjük, akkor

bekövetkezik a tragédia, és Isten átad a vágyainknak. Aztán pedig ott áll és sirat minket, mert fogságba kerültünk, és magunkra vontuk a sok szomorúságot és nyomorúságot, mert nem hallgattunk rá.

Gyönyörű zsoltár ez, hisz a szemünk előtt siratja Isten megtört szívvel a bálványimádás miatt elbukott népét.

A 82.-ik zsoltárt a bírák részére íródott, nagyon komor hangvétellel, amelyben Isten kijelenti, hogy nincs megelégedve az emberek bíraskodásával.

Isten ott áll az isteni közösségben, ítéletet tart az istenek fölött:

Az istenek itt bírónak fordítandó a 2Mózes 22:8-9 alapján, ahol Isten a törvényben ad útmutatás a bírának arra, hogy miként ítéljenek bizonyos esetekben. Isten őket isteneknek hívja, mert a bírának óriási hatalma van az emberek sorsa felett.

Isten fogja megítélni a bírakat, és ennek nagyon örülök.

Meddig ítélkeztek álnokul, pártjukat fogva a bűnösöknek?! (Szela.)

Másszóval, ha egy bűnös híres ember, vagy gazdag vagy hatalmas, akkor velük szemben igazságtalanul bíraskodnak, mert személyválogatók. Ahhoz, hogy igazságosan ítélj minden embert egyformának kell lássál, gazdagot és szegényt egyaránt. Nem veheted figyelembe az ember múltját, és csak az ellene felhozott vádak figyelembe véve kell megítéljed. De ez nem így történt.

Védelmetek a nincstelennak és az árvának a jogát, szolgáltatassatok igazságot a nyomorultnak és szűkölködőknek!

Az igazságszolgáltatás egyik hibája manapság, hogy a pénz beszél, és ha szegény vagy, akkor nem tudsz jó ügyvédek fogadni, de ha gazdag vagy, akkor mindenféle húzás, halasztás, és egyéb praktika segítségével az igazságszolgáltatás kikerülhető.

Isten azt mondja, hogy ne a gazdaggal legyenek részrehajlók, hanem védelmezzék a szegényeket és az árvákat.

Mentsétek meg a nincstelent és a szegényt, ragadjátok ki a bűnösök kezéből!

Nem tudnak és nem értenek semmit, sötétségben járnak, a föld alapjai mind ingadoznak.

Azt mondtam ugyan, istenek vagytok, a Felséges fiai mindnyájan,

Jézus is idézte ezt a János evangéliumában, amikor a farizeusok Őt megkövezni készültek, és azt kérdezte tőlük:

„Sok jó cselekedetet vittem véghez elöttetek az én Atyám nevében: ezek közül melyik cselekedetem miatt köveztetek meg engem?”

A zsidók így feleltek neki: „Nem jó cselekedetért kövezzük meg téged, hanem káromlásért, és azért, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.”

Jézus így válaszolt: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?”

A 2Mózes 22-ben tehát Isten emberekhez beszélve azokra utal istenként, akiket felhatalmazott, hogy megítélhessék az emberek életét, és hatalmat gyakoroljanak fölöttük.

A te istened is az, ami hatalmat gyakorol fölötted, ugyanúgy, mint az az ember aki a bírói székben ülve kezében tartja sorsodat ítéletével.

A mormonok egy teljes doktrínát alakítottak ki ebből, hogy „istenek vagytok”. Azt állítják, hogy ha jó mormon vagy, ha a házasságodat templomban kötötted, és megfelelő alsóneműt használsz, hogy elriasszad a gonoszt, és ha hűségesen megmaradsz a mormon hitben, akkor te és a feleséged halálotok után isteni szintre emelkedhettek, és az univerzum egyik bolygójára kerülhettek, ott lehetnek gyerekeitek, és istenek lehettek azon a bolygón. És mi, azok, akik nem követtük Joseph Smith tanításait, de jó emberek vagyunk, a mormon istenek angyalai lehetünk, és ott szolgálhatjuk a jó mormonokat az ő bolygóikon.

mégis meg fogtok halni, mint a közemberek, és elhullotok, mint bármelyik főember.

Úgy látszik, ezt már nem olvasták a mormonok. Lehet, hogy nagy hatalmad van az emberek élete fölött, de ugyanúgy meg fogsz halni, mint mindenki más.

Jöjj, Istenünk, légy bírása a földnek, mert minden nép a te örökséged!

A zsoltáros kiáltása ez, mert az egyedüli igaz bíró Isten, aki igazságosan fogja megítélni a világot.

A 83.-ik zsoltár az ellenség pusztításairól szól, és az Úrhoz kiált segítségért:

*Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem!
Hiszen háborognak ellenségeid, gyűlölőid fenn hordják fejüket.
Néped ellen titkon ármányt szőnek, tanácskoznak védeneid ellen.*

Manapság az egyik legnehezebb dolog Isten csendjét elviselni. Láthatjuk a korrupciót és romlást, amely ellepíti ezt a társadalmat Hollywoodból kiindulva, és ennek fényében az Istent imádó embereket bolondoknak hiszik, és az igazakat szerencsétleneknek. Ezek a jókat rossz fényben tüntetik fel és a gonoszt dicsőítik és hősokeket faragnak belőlük, ezáltal mérgezve az emberek elméjét. Ezért gyakran én is kiáltok, mint a zsoltár írója, hogy „Ne halgass tovább, Istenem! Tégy valamit! Állítsd meg őket! Verd be az orrukat, törd be a fogukat!”

*Jertek - mondják -, irtsuk ki e népet, ne is emlékezzenek többé Izráel nevére!
Mert egyetértésben tanácskoznak, szövetséget kötnek ellened
Edóm lakói és az izmáéliek, a móábiak és a hagriak,
Gebál, Ammón és Amálék, Filisztea, Tírusz lakóival.
Asszíria is hozzájuk csatlakozott, támasza lett Lót fiainak. (Szela.)*

Most pedig azt mondja, hogy pusztítsd el őket, Istenem, akár csak a Midjániakat Gedeon idejében.

*Úgy bánj velük, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábínnal a Kísón-pataknál,
akik megsemmisültek Éndórnál, és a föld trágyájává lettek!
Tégy úgy előkelőikkel, mint Órébbel és Zeébbel*

Óreb és Zeéb a Bírak könyvének 7.-ik fejezetében midjáni fejedelmek voltak, akiket Gedeon serege és az Efraimiak pusztítottak el.

*minden főemberükkel úgy, mint Zebahhal és Calmunnával,
akik ezt mondták: Foglaljuk el Isten birtokát!
Istenem, tedd őket olyanná, mint az ördögszekér, vagy mint a szélhordta polyva!
Ahogyan a tűz fölgyújtja az erdőt, és a láng égeti a hegyeket,
úgy üldözd őket viharoddal, úgy rémítsd őket forgószeleddel!
Borítsd el gyalázattal arcukat, hogy keressék nevedet, URam!*

*Szégyenüljenek meg, és rémüldözzenek örökké, pironkodjanak, és vesszenek el!
Tudják meg, hogy egyedül te vagy az, akinek ÚR a neve, aki felséges az egész földön!*

A 84.-ik zsoltár egy gyönyörű ének Istenhez:

*Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek URa!
Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.*

Jézus mondta, hogy *Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.* Milyen gyönyörű kiáltás ez: a testem és a lelkem ujjongva kiált Istenhez!

Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem!

Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.)

Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol.

Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával.

Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon.

URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.)

Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkedet személyére!

Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni.

Mózes inkább választotta azt, hogy Isten népével együtt szenvedjen, minthogy a bűn örömeit élvezze egy ideig.

Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek.

Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bízik!

Boldog az az ember kinek ereje és bizalma az Úrban van.

A 85.-ik zsoltár:

Megkegyelmeztél, URam, országodnak, jóra fordítottad Jákób sorsát.

Megbocsátottad néped bűnét, elengeded minden vétkét. (Szela.)

Visszatartottad nagy haragodat, elfojtottad haragod hevét.

Fordulj felénk, szabadító Istenünk, ne haragudj ránk többé!

Örökké akarsz haragudni ránk? Nemzedékről nemzedékre tart haragod?

Nem akarsz új életet adni nekünk, és örömet szerezni népednek?

Mutasd meg, URam, hogy szeretsz minket, és adj nekünk szabadulást!

Hadd halljam meg, mit hirdet az ÚRisten! Bizony, békességet hirdet népének, híveinek, hogy ne legyenek újra oktalank.

Mert közel van a szabadulás az istenfélőkhöz, hogy dicsősége lakozzék földünkön.

Szeretet és hűség találkoznak, igazság és béke csókolgatják egymást.

Hűség sarjad a földből, és igazság tekint le a mennyből.

Az ÚR is megad minden jót, földünk is meg hozza termését.

Igazság jár előtte, az készit utat lépteinek.

A zsoltár azzal kezdődik, hogy Isten visszahozott minket, de mégsem történt meg a teljes lelki helyreállítás, mert úgy tűnik, hogy Isten nem dolgozik még az emberek között. Az imádság ezért kéri,

hogy ismét újítsa meg Isten, hogy ismét az Úr öröme legyen a szívünkben, hadd tapasztalhassuk meg az Ő kegyelmét. A zsoltár azzal végződik, hogy várjunk hűségesen Istenre, mert közel van a szabadulás.

A 86.-ik zsoltár ismét Dávidé:

*Figyelj rám, és hallgass meg, URam, mert nyomorult és szegény vagyok!
Tartsd meg életemet, mert híved vagyok én! Istenem, szabadítsd meg szolgálodat, aki benned bízik!
Légy kegyelmes, Uram, mert hozzád kiáltok minden nap.
Örvendeztesd meg szolgálád lelkét, mert hozzád emelem lelkemet, Uram!
Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.*

Ez egy nagyon érdekes zsoltár, mert majdnem minden sora egy másik zsoltárból származik. Dávid először is bemutatja, hogy milyen jól ismeri a többi zsoltárt, és ezek alapján állítja össze ezt az éneket.

*Hallgass, URam, imádságomra, és figyelj könnyörgő szavamra!
A nyomorúság idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem.
Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között, műveidhez fogható nincsen.
Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek.
Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!
Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.*

Az egyik legnagyobb nehézségünk szívünk megosztottsága, ezért mondja Dávid Istennek: egyesítse a szívét, hogy teljes szívvel félje az Ő nevét.

A szívünk egyik része Isten fele hajlik, a másik része pedig a testünk vágyai felé.

*Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívből, és tisztelem nevedet örökké.
Hiszen annyira szeretsz engem, hogy a sír mélyéből is kimentettél.
Istenem! Kevélyek támadtak rám, erőszakosok hada tört életemre, de nem számolnak veled!
Pedig te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszú a türelmed, nagy a szereteted és hűséged.
Fordulj hozzám, légy kegyelmes! Adj erőt szolgálódnak, segítsd meg szolgálólányod fiát!
Mutasd meg rajtam jóságod jelét, hadd lássák gyűlölőim, és szégyenkezzenek, mert te, URam, megsegítesz, és megvigasztalsz engem.*

A zsoltár sorba veszi Isten jellemvonásait:

Az 5.-ik versben ez áll: *Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz.*

A 10.-ik versben: *Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!*

A 15.-ik versben pedig: *te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszú a türelmed, nagy a szereteted és hűséged.*

A jellemvonásokat felhasználva fogalmazza meg a kéréseit: Istenem, kegyelmes vagy, légy kegyelmes hozzám, Uram te csodákat teszel, taníts engem utaidra, stb.

Fontos dolog, hogy amikor Istenhez fordulok, akkor ismerjem az Ő jellemvonásait. Ha nem tudom, hogy Ő irgalmas, akkor nehéz irgalmat kérni tőle, ha nem tudom, hogy Ő kegyelmes, akkor nehezen kérhetek tőle kegyelmet. Ha ismerem az Ő jellemét, akkor bizalommal tudok hozzá fordulni.

Sokszor félreértettük az Isten jellemét, mert azt gondoltuk, hogy Ő tele van haraggal és bosszúvágygal, és csak az ítélet érdekli Őt. Így csak egy szemszögből vizsgáltuk Őt, de ezek a jellemvonások csak azokra vonatkoznak, akik elutasítják és gyűlölik Őt.

Ő kegyelmes, hosszútűrű, irgalmas, kedves, jó azok számára, akik szeretik és hozzá fordulnak.

A 87.-ik zsoltár:

*Szent hegyen alapította
az ÚR Sion kapuit: jobban szereti Jákób minden lakóhelyénél.*

Ez a zsoltár Jeruzsálem, azaz Sion dicséretéről szól.

*Dicső dolgokat beszélnek rólad, Isten városa! (Szela.)
Egyiptomot és Babilóniát azok között fogom említeni, akik ismernek engem. Filiszteának, Tírusznak és Kúsnak itt van a szülőháza.
Sionról pedig ezt mondják: Mindegyiküknek ez a szülőháza. A Felséges szilárdítja meg ezt.
Az ÚR számba veszi a népeket, amikor beírja őket: Itt van a szülőházuk. (Szela.)
Körtáncban éneklük: Minden forrásom belőled fakad.*

Minden forrásom belőled fakad. Ez az a rész, ami megihletett. Istenem, te vagy az élet forrása, minden forrásom belőled fakad, az életem tőled származik.

A 88.-ik zsoltár nagyon szomorú hangvételű ének az elejétől a végéig, és olvasása közben egyre csak lennebb és lennebb érzed magad. Ha azt gondolod, hogy itt a vég, nincs tovább, akkor elolvahatod ezt a zsoltárt, és egyet érthetsz, hogy igen, ide kerültem.

*URam, szabadító Istenem, hozzád kiáltok éjjel-nappal.
Jusson hozzád imádságom, figyelj esedezéseimre!
Mert tele van bajokkal a lelkem, életem közel került a holtak hazájához.
A sírba roskadók közé sorolnak, olyan lettem, mint egy erőtlen férfi.
A halottak közé kerülök, mint azok, akik leterítve fekszenek a sírban, akikre nem gondolsz többé, és kikerültek a kezedből.
A sír mélyére juttattál már, mélységes sötétségbe.
Rám nehezedett haragod, örvényeid mind lehúznak engem. (Szela.)
Elszakítottad tőlem ismerőseimet, utálatossá tettél előttiük. Fogoly vagyok, nem szabadulhatok, szemem elbágyadt a nyomorúságtól. Hívtalak, URam, minden nap, kitártam feléd kezemet.
Tesz-e csodát a halottakkal? Fölkelnek-e az árnyak, hogy magasztaljanak téged? (Szela.)
Beszélnek-e a sírban szeretetedről, hűségéről az enyészet helyén?
Ismeretesek-e csodáid a sötétségben, igazságod a feledés földjén?
De én hozzád fohászokodom, URam, már reggel hozzád száll imádságom.
Miért taszítasz el engem, URam, miért rejtet el orcádat előlem?
Nyomorult és beteg vagyok ifjúságom óta, rettegek tőled, tanácstalan vagyok.
Rám zúdult izzó haragod, rettentő csapásaid megsemmisítenek.
Körülvesszenek minden nap, mint az árvíz, teljesen bekerítenek engem.
Elszakítottad tőlem jóbarátaimat, már csak a sötétség ismer engem.*

Egyetlen szemernyi remény sincs benne. A legtöbb zsoltár, amelyik így kezdődik legalább a végén hozzáteszi, hogy: „Tudom, URam, hogy megmented a szolgálodat...”, vagy valami ehhez hasonló. De ez sötétben kezdődik, és sötétben is ér véget.

A 89.-ik zsoltár épp az ellenkezője:

*URam, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet.
Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég.*

*Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem szolgálómnak, Dávidnak:
Örökre fenntartom utódaidat, nemzedékről nemzedékre építem trónodat! (Szela.)*

Az első két sorban a zsoltáros mondja, hogy Isten kegyelmes tetteiről énekel, és a következő 2 vers Isten válasza, amely egy prófécia Dávid házára vonatkozóan.

Aztán ismét a zsoltáros veszi át a szót:

*Az egek magasztalják csodáidat, URam, hűségedet a szentek gyülekezetében.
Mert ki van a fellegekben, aki egy sorba állítható az ÚRral? Ki hasonló az ÚRhoz az istenfiak között?
Igen rettenetes az Isten a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazok között, akik körülötte vannak.*

Azt hiszem, hogy sokat tanulhatunk a zsidóktól az Isten megfelelő tiszteletéről. Az egyház körein belül gyakran nem tanúsítunk megfelelően tiszteletteljes hozzáállást Istenhez, és néha egy kissé könnyelműek vagyunk vele kapcsolatban. Azt hiszem, hogy óvatosak kell legyünk, és jobban tudatunkba kell idézzük az Ő hatalmasságát és nagyságát, hogy mindig csodálattal álljunk előtte.

Egyesek egyszerűen a pozíciójuknak köszönhetően tiszteletet parancsolnak. Olyan társadalomban élünk, amely megpróbálja eltörölni a hatalommal szembeni tiszteletet, de tudni kell, hogy szociális törést jelent az, ha nem mutatunk tiszteletet a rendőrtisztek felé, a hatalom felé. A tragédia az, hogy ezt a tiszteletlen magatartást Isten felé is magukkal viszik az emberek, pedig Istent a legnagyobb becsben és tekintélben kellene tartanunk.

A zsidók olyan mértékben tisztelték Istent, hogy amikor az írástudók az Írásokat másolták, és az ELOHIM, azaz Isten névhez értek a szövegben, akkor vették a tolat, megmosták, és friss tintába mártották, hogy az Isten betűit leírassák.

Amikor az ADONAI, Úr szóhoz értek, akkor egy új tollat vettek, és azzal írták le ezt a nevet. Amikor viszont a YHVH-hez, az Isten szent nevéhez értek, akkor elmentek és megfürödtek, tiszta ruhába öltöztek, és egy új tollal írták le a YHVH-t, de nem írták oda a magánhangzókat, mert úgy érezték, hogy Isten neve olyan szent, hogy még magukban sem ejthetik ki, és egyetlen ember sem ejtheti ki ezt a szót a száján.

Ez a hozzáállás talán több Isten eredeti szándékánál, de mégis megmutatja, hogy milyen mértékben tisztelték Őt. Szerintem valahol a középúton lehet megtalálni az igazságot. Lehet, hogy ők egy kicsit az extrém törvénykezés irányába mozdultak el, de szerintem mi pedig a másik véglet felé haladunk, ezért fontos lenne, hogy a középúton megtaláljuk a megfelelő tiszteletet Isten felé.

*URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged!
Te uralkodsz a dühöngő tengeren; ha hullámai tornyosulnak, te lecsendesíted őket.
Te zúgtad szét Rahabot, halálra sebezve; erős karoddal szétszórtad ellenségeidet.
Tied a menny, tied a föld is, te hoztad létre a földkerekséget és azt, ami betölti.
Te teremtettél északot és délt, a Tábor és a Hermón nevednek ujjong.
Hatalmas a te karod, kezed erős, jobbod felséges.
Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted.
Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam!
Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmagasztalja őket,
mert te vagy díszük és erejük. Kegyelmed által emelkedik hatalmunk,
mert az ÚRtól van a pajzsunk, Izráel Szentjétől a királyunk.*

A zsoltáros elmondja, hogy milyen hatalmas az Isten, és hogy miért kell tiszteljük és féljük Őt, majd Isten válasza következik:

Egykor látomásban így szóltál híveidhez: Segítséget nyújtottam egy hősnek, kiemeltem a nép közül egy kiválasztottat.

Megtaláltam szolgálómat, Dávidot, szent olajommal fölkentem őt.

Kezem állandóan vele lesz, karom erőssé teszi őt.

Nem csalja törbe ellenség, nem nyomja el álnok ember.

Kiirtom előle ellenségeit, és leverem gyűlölőit.

Hűségem és szeretetem vele lesz, és nevem által emelkedik hatalma.

Ráteszem kezét a tengerre, jobbját a folyókra.

Így nevez majd engem: Atyám vagy, én Istenem, szabadító kösziklám!

En pedig elsőszülöttséggel ajándékozom meg, felséges lesz a földi királyok között.

Kétségtelen, hogy ez az utolsó sor nemcsak Dávidra, hanem a tőle származó magra is vonatkozik, Aki eljön majd és uralkodik mint a Királyok Királya, és az Urak Ura, Jézus Krisztus.

Örökké megtartom szeretetemet iránta, és szövetségem állandó lesz vele.

Mindenkor gondoskodom utódairól és trónjáról, míg csak meglesz az ég.

Ha fiai elhagyják tanításomat, és nem élnek törvényeim szerint,

ha megszegik rendelkezéseimet, és nem tartják meg parancsolataimat,

akkor bottal büntetem meg őket vétkükért, és csapásokkal bűnükért.

De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok.

Nem szegem meg szövetségemet, nem másítom meg, ami a számon kijött.

Megesküdtem egykor szentségemre, és nem fogok hazudni Dávidnak:

Örökké lesz neki utódja, trónja előttem lesz, mint a nap

Ez is a Krisztusra vonatkozó prófécia része, aki ott fog ülni a trónon igazságban és ítéletben mindörökké.

megmarad örökre, mint a hold, a fellegek közt lakó igaz tanú. (Szela.)

Eddig tartott Isten válasza, és most ismét a zsoltárosé a szó:

Mégis eltaszítottad fölkentedet, megvetted, és megharagudtál rá.

Felbontottad a szolgálóddal kötött szövetséget, porig aláztad koronáját.

Mindenütt leromboltad kerítését, erős városait romba döntötted.

Fosztogatja minden arra járó, csúffá lett szomszédai előtt.

Fölemelted támadói jobbját, örömet szerezteél ellenségeinek.

Még kardja élet is elvetted, hogy ne tudjon helytállni a harcban.

Megfosztottad tisztaságától, trónját a földre döntötted.

Megrövidítetted ifjúsága idejét, szégyennel borítottad el őt. (Szela.)

Miért rejtőzöl el oly soká, URam, miért lángol haragod, mint a tűz?

Gondold meg, hogy mit ér az életem, milyen mulandónak teremtettél minden embert!

Van-e olyan ember, aki életben maradhat, és nem lát halált, s aki megmenekülhet a holtak hazájától?

(Szela.)

Hol vannak, Uram, régi kegyelmes tetteid, hűséged, amelyet esküvel fogadtál Dávidnak?

Gondolj, Uram, szolgáló gyalázatára, amit lelkemben szenvedek sok néptől!

Mert gyaláznak ellenségeid, URam, gyalázzák fölkented lába nyomát.

És itt következik a zsoltárok harmadik könyvének lezárása:

Áldott legyen az ÚR mindörökké! Ámen, ámen!

A 90.-ik zsoltár Mózes zsoltára, aki szintén több zsoltárt és éneket is írt.

Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.

Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten!

Mózes Isten örökkévalóságát jelenti ki. Az örökkévalóság szó héberben nagyon érdekes jelentéssel bír: „az eltűnési pont”.

Azt mondják, hogy a Nap kb. 200 millió tonnányi anyagot veszít másodpercenként. Ha ez így halad, akkor 10 milliárd év múlva már nem tudja fenntartani az életet a földön. Mivel a Nap ilyen nagy tömeget veszít, ezért nem létezhetett mindig, mert ha ezt a mennyiséget végtelenszer visszaadjuk a Napnak, akkor azt jelentené, hogy valamikor a Nap a teljes univerzumot betöltötte volna.

Az egyik tudós úgy fogalmazott, hogy a Föld egy felhúzott órához hasonlít, amely lassan le fog járni. A termodinamika első és második törvénye, az entrópia törvénye, a folyamatos erózió mind erre utal. Tehát kellett létezzen egy időpont, amikor a Föld még nem létezett.

Ha az elmédben megpróbálsz visszaemlékezni a legrégebbi dolgokra, egyszer csak eljutsz a végső pontig, amely előtti időre már nem emlékszel, mert minden emléked eltűnik egy ponton túl: innen ered a héber örökkévalóság szó, az „eltűnési pont”.

Aztán próbáljatok meg előre gondolni, ameddig csak tudtok az örökkévalóságba. Képzeljétek el, hogy egy kis madár cseppenként próbálná a Csendes Óceánt átvinni az Atlanti Óceánba úgy, hogy minden cseppel átutazna Amerika fölött. Mire sikerülne neki a teljes vízmennyiséget átszállítani arra az örökkévalóság első napja még csak éppen a kezdetén volna.

A héberben tehát az örökkévalóság az eltűnési ponttól, a múlt legtávolabbi pillanatától, a másik eltűnési pontig, a jövő legtávolabbi pillanatáig tart, és a zsoltár azt írja, hogy Isten mindvégig Isten volt és lesz. Van egy ennél erősebb héber szó is, amely az eltűnési ponton túli dolgot jelent.

A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondd: Térjetek vissza, emberek!

Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrváltásnyi idő éjjel.

Az idő relativitásáról szól Péter is amikor Jézus Krisztus ismételt eljövételéről beszél:

az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Hol van az Úr ígérete, nem fog eljönni, mondják ezek. De Péter ezt mondja:

Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Csak nekünk számít az idő, mert mi időkorlátokban gondolkodunk. Itt az eleje, itt a vége, ekkor születtem, ekkor halok meg – ez a mi lineáris gondolkodásunk. Mindez csak azért, mert anyagi világban élünk, mert az anyagi világon kívül az idő már nem számít, amint ezt Einstein relativitás elméletéből is tudjuk. Ha elég gyorsan haladsz, akkor az idő kitágul, és Einstein szerint ha fénysebességgel tudnál haladni, akkor az idő megállna.

Ha például fénysebességgel haladva elutaznál egy közeli galaxisra, az Alfa-Kentaurra, akkor 4 és fél év alatt oda tudnál érni. Kilenc év múlva visszaérkeznél, és mivel fénysebességgel utaztál nem öregedtél volna egy napot sem, viszont a Föld 9 évvel idősebb lenne.

Ha viszont az Androméda galaxisra utaznál, akkor az utat 3 millió év alatt tennéd meg, és visszaérkezéskor már egyetlen barátodat sem találnád már sehol, mert az egész Föld teljesen megváltozna! Te viszont ugyanannyi idős lennél, mint amikor elindultál, mivel fénysebességgel utazva anyagi tested energiává alakult volna át és az energia számára az idő nem létezik. Persze ezt a relativitás elméletet nem tudjuk bebizonyítani, ezért egyszerűen csak el kell fogadjuk, mert Einstein egy okos ember volt.

Érdekes, hogy a Biblia utalásokat tesz az idő relativitásásra az Isten szemszögéből nézve:

az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Ez Hóseás könyvének vizsgálatakor még érdekesebbé válik, mert ő Izraelről beszélve azt mondja, hogy Izrael két napig kiűzetik a földjéről, és azt írja, hogy: *Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte.*

Izrael kb. 2 ezer éven keresztül élt száműzetésben, és most ismét visszatérhettek a saját földjükre.

Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű:

reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad.

Bizony, elmúlunk haragod miatt, indulatod miatt megsemmisülünk,

ha magad elé állítod bűneinket, titkolt vétkeinket orcád világossága elé.

Elmúlik minden napunk haragod miatt, úgy elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajtás.

Nemcsak az idő relatív, mert amint megszabadulunk ettől a lineáris időkorlátától, és az idő nélküliségbe kerülünk, az örökkévalóságba, akkor nincs többé múlt és nincs többé jövő, mert minden jelen van.

A Prédikátor könyvének írója megpróbálta leírni ezt, de ezzel csak jobban összekuszálta a dolgokat, viszont az agyunk úgysem tudja felfogni ezt az egészet. Azt írja:

Ami volt, régóta megvan, és ami lesz, már régen megvolt; és az Isten elökeríti azt, ami tovatűnt. Na ezt értsetek meg, és akkor értitek az örökkévalóságot.

Ebből a szempontból tehát minden most történik, így az életünk is egy olyan történet, amit már elmondtak, olyanok vagyunk Isten szempontjából, mint egy régi film. Isten az időkorlátokon kívül van, ezért Ő a teljes képet egyszerre látja. Jakab azt mondta, hogy „Ő mindent tudott a kezdetek óta”, mert a lineáris időzónán kívül helyezkedik el.

Amikor tehát Isten lenéz, akkor a teljes képet látja, mi pedig csak tegnapba, mába és holnapba tudunk gondolkozni.

Hatalmas előny lenne, ha mi magunk is meg tudnánk szabadulni ettől az időzóna korlátától, és a teljes képet egyszerre tudnánk látni. János megtapasztalta ezt a Jelenések könyvében, ahol ezt írja: *Lélekben elragadtattam az Úr napján,* és az Úr megmutatta neki azokat az eseményeket, amelyek a földön fognak lejátszódni a jövőben. Mindez azért volt lehetséges számára, mert Isten kiragadta Őt az időzóna korlátaiból.

Igy tehát Isten a teljes életünket előre ismeri, az elejétől a végéig, és úgy nézi az egészet, mint egy újrajátszott filmet, amit már látott.

Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte... Mikor? Miután megszületél, miután már befogadtad Krisztust? Nem! Ő már a világ kezdete előtt kiválasztott téged Krisztusban, mert Ő az időkorlátokon kívül van, és látja életedet és annak a végét is.

Mivel Isten képes az időn kívülről látni, ezért választott ki egyeseket. Engem is kiválasztott, és ha ilyen bölcsessége van, akkor biztos, hogy nem választott vesztest. Az a tény, hogy kiválasztott elárulja számomra, hogy győztes vagyok, mert amit elkezdett bennem, azt be is fogja fejezni.

Azért vannak nehézségeink az eleve elrendeltetéssel, a kiválasztással kapcsolatban, mert ragaszkodunk a lineáris időkorlátainkhoz. De ha egyszer kiválasztott engem, akkor mi mást tehetek, mint örvendek, és úgy élem le az életemet, mint egy régi történetet, mert Isten ismeri az utolsó fejezet tartalmát is.

Én még nem ismerem a végét, de lassan fel fogom fedezni. Viszont minden amit felfedezek már régen ismert volt Isten számára. Nem jöhetnek rá semmilyen új igazságra, mert ilyen nem létezik, hisz Isten mindent ismert már. Az új az csak számomra új felfedezés.

Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk.

Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod?

Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Taníts meg Uram, hogy bölcsen használjam ezeket a napokat. Van egy pont, ahol az életünk véget ér az időzónában, és Isten tudja pontosan azt a napot, amikor a lelkem és szellemem el fogja hagyni ezt a testet. Azt is tudja, hogy hogyan fogok távozni innen, és Ő már eldöntötte a találkozásunk pontját, amit csak Ő tud.

Uram, segíts, hogy bölcsen használjak minden napot, mert nem tudom, hogy mikor fog véget érni lehetőségem a Te szolgálatodra. Nagyon sok drága időt pazarolunk el a TV előtt, amely egy ördögi készülék, és oly sok drága időtől foszt meg minket, és oly sok sekélyes embert termel, mert ürességgel tölti meg az agyukat.

Fordulj hozzánk, URam! Meddig késel? Könyörülj szolgáládon!

Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vígadjunk és örüljünk egész életünkben!

Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt!

Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon, és méltóságod fiaikon!

Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!

Legyen az Úr jóindulata, az Úr szépsége velünk és bennünk - milyen gyönyörű imádság ez. Bárcsak az ő szépsége és jóindulata látszana meg minden munkálkodásunkon, amelyet e szütséget szenvedő világban viszünk véghez.

Isten legyen velünk, és segítsen, hogy minden napunkat bölcsen töltsük el, használjuk az általa adott időt az Ő szolgálatára, hogy a mennyben gyűjtsünk magunknak kincseket. Isten Lelke dolgozzon az életetekben, hogy Krisztus képére formáljon benneteket, hogy az Isten szépsége és jóindulata legyen láthatóvá mások számára is.

91 perc